

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **M. W.**, zastoupen advokátkou Mgr. Alenou Kuhnovou, Ulrichovo náměstí 737/3, Hradec Králové, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2025, čj. 5644/25/5100-41453-713504, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2025, čj. 30 Af 9/2025-57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci

[1] Žalobce je ode dne 11. 3. 2024 evidován v registru silničních vozidel jako vlastník a provozovatel vozidla Mercedes Benz C 220 D 4MATIC. Do té doby byla jako vlastník vozidla evidována společnost MONETA Auto, s.r.o., a jako jeho provozovatel společnost J.D.J. s.r.o. (daňový dlužník).

[2] Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (správce daně) zahájil exekučním příkazem na prodej movitých věcí ze dne 6. 6. 2024 daňovou exekuci proti daňovému dlužníkovi. Ten měl nabýt vozidlo do vlastnictví od společnosti MONETA a následně jej převést do vlastnictví žalobce na základě kupní smlouvy ze dne 2. 7. 2019. Správce daně však shledal převod vozidla na žalobce neúčinným a vozidlo tak pojal dne 25. 6. 2024 do soupisu věcí určených k prodeji v daňové exekuci.

[3] Žalobce podal dne 10. 7. 2024 návrh na vyloučení vozidla z daňové exekuce. Správce daně návrhu nevyhověl. Žalobce se dále bránil odvoláním, které žalovaný zamítl. Proti rozhodnutí o odvolání podal žalobce žalobu ke krajskému soudu, jenž ji taktéž zamítl.

2. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného

[4] **Žalobce (stěžovatel)** napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Uvedl, že krajský soud pochybil v posouzení otázky vzniku a existence vlastnického práva stěžovatele k vozidlu. Stěžovatel byl v dobré víře o tom, že daňový dlužník jako prodávající je vlastníkem vozidla. Krajský soud poukázal na to, že zápis stěžovatele jako vlastníka do registru vozidel byl proveden až dne 11. 3. 2024, ačkoli z toho nelze učinit žádné závěry ohledně dobré víry stěžovatele v okamžiku uzavření kupní smlouvy. Krajský soud nepřihlédl ke všem okolnostem. Stěžovatel byl v kupní smlouvě ujistěn, že daňový dlužník je vlastníkem vozidla. V době, kdy stěžovatel vozidlo nabyl, byl krátkou dobu zletilý a měl krátce řidičské oprávnění. V úředních věcech se příliš nevyznal, neměl žádný důvod se domnívat, že by mu byla prodávána (subjektem, za nějž jednal jeho otec) věc, u níž by vlastnické právo mělo být sporné. Byl informován o toliko formálním zápisu společnosti MONETA v dokladech. Jinou míru opatrnosti lze předpokládat u kupní smlouvy uzavírané subjekty, za něž jednájí osoby blízké. Stěžovatel převzal vozidlo včetně jeho příslušenství, což pro něj bylo dostatečnou zárukou, že na něj přejde vlastnické právo.

[5] Podle krajského soudu mělo dobrou víru stěžovatele narušit to, že mu nebyl předán tzv. velký technický průkaz a že v tzv. malém technickém průkazu nebyl jako vlastník vozidla uveden daňový dlužník. Uvedený závěr krajský soud učinil, aniž žalovaný nebo krajský soud vedli jakékoliv dokazování ohledně předání velkého technického průkazu. Posouzení tak nemá oporu v provedeném dokazování. Dobrá víra stěžovatele nebyla zpochybněna ani po uzavření kupní smlouvy, neboť vozidlo nerušeně užíval a nikdo jeho vlastnické právo nezpochybňoval. Stěžovatel hradil opravy a zajišťoval pravidelné kontroly STK. Tyto skutečnosti nebyly předmětem dokazování, ač o ně krajský soud opírá své odůvodnění.

[6] Krajský soud sice dovodil, že zápisem v registru vozidel vlastnické právo nevzniká, přesto v rozporu s touto úvahou následně dovodil, že takový zápis měl vyvolat u stěžovatele pochybnosti o tvrzeních daňového subjektu stran jeho vlastnického práva k vozidlu. Závěry krajského soudu jsou ve vzájemném rozporu. Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný.

[7] Kupní smlouva byla platně uzavřena a vyvolává věcněprávní účinky. Při zápisu stěžovatele jako vlastníka do registru vozidel dne 11. 3. 2024 tedy nešlo o právní jednání daňového dlužníka týkající se majetku, a proto nebyla naplněna hypotéza § 180 odst. 6 daňového řádu.

[8] Krajský soud neúplně a nepřesvědčivě posoudil splnění všech zákonných podmínek pro vydržení vlastnického práva. Také proto je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Stěžovatel byl přitom v dobré víře a stal se vlastníkem vozidla v důsledku plynutí času a nepřerušené poctivé držby vozidla ke dni 2. 7. 2022 (jestliže se jím nestal uzavřením kupní smlouvy). Opět by platilo, že právní jednání dne 11. 3. 2024 se netýkalo majetku daňového dlužníka.

pokračování

[9] V řízení před daňovými orgány a krajským soudem nebylo prokázáno, že daňový dlužník splatil své závazky z úvěrové smlouvy dne 14. 2. 2024. Jediným podkladem v tomto ohledu byla dvě vyjádření společnosti MONETA na výzvu žalovaného, která jsou však jen reprodukcí subjektivního názoru této společnosti. Stěžovatel navrhoval důkaz výpisem z účtu společnosti MONETA. Vyjádření společnosti MONETA nejsou důkazními prostředky způsobilými prokázat stěžovatelem zpochybňovanou skutečnost o splacení úvěru daňovým dlužníkem. Krajský soud chybu v dokazování nenapravil.

[10] Daňové orgány pochybily, jestliže sepsaly vozidlo do soupisu majetku daňového dlužníka. Ten totiž v době po učinění výzvy k prohlášení o majetku neučinil žádné právní jednání, které by mohlo být vůči daňovým orgánům neúčinné. Krajský soud nesprávně vyložil § 180 odst. 6 daňového řádu. Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] **Žalovaný** se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se názorem krajského soudu. Stěžovatel sice s daňovým dlužníkem uzavřel platnou kupní smlouvu, pro nastolení jejích věcněprávních účinků by však bylo nutné splnit další podmínky nabytí vlastnického práva od neoprávněného. V řízení bylo zjištěno vícero skutečností, které zpochybňují dobrou víru stěžovatele. Krajský soud nepochybil při dokazování ohledně velkého technického průkazu. Správce daně postupoval v souladu se zákonem, jestliže si od společnosti MONETA vyžádal dokumenty, jež byly nezbytné pro správu daní. Z nich byly zjištěny všechny potřebné informace. Stěžovatel nepředložil žádný důkaz, jenž by zpochybnil splacení úvěru či věrohodnost důkazních prostředků. Napadený rozsudek je přezkoumatelný. Daňový dlužník znovu nabyl vlastnické právo až po zániku zajišťovacího práva. Od toho dne byl oprávněn vlastnické právo převést, ale takový převod by byl vůči správci daně neúčinný. Žalovaný navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

3. Právní hodnocení

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] NSS se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Podle stěžovatele je odůvodnění napadeného rozsudku vnitřně rozporné, neboť krajský soud sice dovedl, že zápis v registru vozidel neprokazuje vlastnické právo, zároveň však měl u stěžovatele vyvolat o vlastnickém právu pochybnost. NSS s názorem stěžovatele nesouhlasí. Krajský soud stěžovateli přitakal, že registr silničních vozidel není veřejným seznamem zakládajícím (resp. prokazujícím) vlastnictví k vozidlu. Zároveň uvedl, že z jiných okolností mohou vyvstat pochybnosti o vlastnickém právu převodce, což platí tím spíše, není-li převodce (prodávající) uveden v technickém průkazu či registru vozidel jako vlastník vozidla (viz zejm. bod 41 napadeného rozsudku). Jinak řečeno, podle krajského soudu může údaj v registru vozidel přispět k pochybnostem o existenci vlastnického práva, což mělo za daných okolností stěžovatele vést k dalšímu ověřování (viz bod 42 napadeného rozsudku). Takový názor je logický a vnitřně konzistentní.

[14] Stěžovatel rovněž namítl nedostatečné zdůvodnění splnění všech podmínek pro vydržení vlastnického práva. Ani v tom se NSS se stěžovatelem neztotožňuje. Krajský

soud se v bodech 36-44 napadeného rozsudku zabýval tím, zda byl stěžovatel v dobré víře ve vztahu k nabytí vlastnického práva k vozidlu. Dospěl k závěru, že domněnka jeho dobré víry byla vyvrácena. Následně odkázal na § 992 občanského zákoníku a uzavřel, že vzhledem k nedostatku dobré víry nemohlo být vlastnické právo k vozidlu stěžovatelem vydrženo. Náзор krajského soudu je podle NSS jasný a přezkoumatelný. K věcnému posouzení dobré víry se NSS vyjadřuje níže.

[15] NSS uzavírá, že žádná z dílčích námitek nepřezkoumatelnosti není důvodná.

[16] Stěžovatel dále namítl nesprávné posouzení otázky dobré víry, resp. existence svého vlastnického práva k vozidlu. S tím spojuje též námitku, že závěry učiněné ve věci nemají oporu v provedeném dokazování. Stěžovatel v kasační stížnosti polemizuje se zjištěným skutkovým stavem a s posouzením daňových orgánů a krajského soudu. Jeho argumentace však spočívá spíše v subjektivním pohledu na existenci jeho dobré víry. NSS nesouhlasí s tím, že daňové orgány a krajský soud nepřihlédly ke všemu, co vyšlo najevo ohledně uzavření kupní smlouvy. Je to stěžovatel, kdo zcela pomíjí řadu objektivních skutečností. Nadto v průběhu řízení před daňovými orgány a krajským soudem podával nekonzistentní stanoviska a na podporu svých tvrzení nenavrhl žádné důkazní prostředky (předložil toliko kupní smlouvu, která však sama o sobě není způsobilá vyvrátit závěry daňových orgánů a krajského soudu). V odvolacím řízení sice tvrdil, že byl „*zmaten*“ a byly mu ze strany správce daně „*podsouvány informace*“, tato jeho tvrzení však v kontextu dalších zjištěných skutečností působí nevěrohodně.

[17] Z obsahu správního spisu NSS zjistil následující skutečnosti.

- Dne 10. 4. 2017 uzavřeli daňový dlužník a společnost MONETA smlouvu o úvěru za účelem koupě vozidla. Smluvní strany současně uzavřely smlouvu o zajišťovacím převodu vlastnického práva a smlouvu o výpůjčce. Smlouvou o zajišťovacím převodu vlastnického práva převedl daňový dlužník své vlastnické právo k vozidlu na společnost MONETA k okamžiku podpisu úvěrové smlouvy. Úplným zánikem veškerých zajištěných závazků jejich splacením mělo přejít vlastnické právo k vozidlu zpět na daňového dlužníka. Smlouvou o výpůjčce přenechala společnost MONETA vozidlo daňovému dlužníku k dočasnému užívání. Po dobu trvání úvěrové smlouvy nesměl daňový dlužník bez předchozího písemného souhlasu společnosti MONETA vozidlo prodat. Smlouva o výpůjčce měla skončit dnem zániku zajištěných závazků jejich splacením. Daňový dlužník byl dále povinen provést změnu v technickém průkazu vozidla tak, že společnost MONETA bude registrována jako vlastník vozidla a daňový dlužník jako provozovatel. Podle čl. 4.2 úvěrové smlouvy byl (velký) technický průkaz po celou dobu trvání smlouvy uložen u společnosti MONETA.

- Dne 22. 11. 2021 byla daňovému dlužníku doručena výzva k podání prohlášení o majetku z důvodu existence nedoplatek na jeho daňovém účtu. Dne 6. 6. 2024 nařídil správce daně exekucním příkazem prodej movitých věcí daňového dlužníka. Dne 25. 6. 2024 správce daně sepsal movité věci daňového dlužníka (jedinou položkou bylo výše uvedené vozidlo).

- Dne 10. 7. 2024 stěžovatel podal návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce. Uvedl, že podle něj daňový dlužník nikdy nebyl vlastníkem vozidla, neboť prvním registrovaným vlastníkem se v roce 2016 stala společnost MONETA a dne 11. 3. 2024 byl údaj o vlastníkově změněn na stěžovatele. Daňový dlužník byl pouze provozovatelem

pokračování

vozidla. Mezitím nebyla provedena žádná změna vlastníka ani provozovatele. Exekuční příkaz byl tedy vydán na movitou věc, která nikdy nebyla ve vlastnictví daňového dlužníka.

- Správce daně dvakrát vyzval společnost MONETA k poskytnutí informací. Ta sdělila, že dne 10. 4. 2017 uzavřela s daňovým dlužníkem úvěrovou smlouvu za účelem nákupu vozidla. Ta byla dne 14. 2. 2024 řádně splacena a vlastnické právo k vozidlu přešlo na daňového dlužníka. Povinnost registrovat se jako vlastník vozidla přešla na daňového dlužníka.

- Správce daně návrhu stěžovatele nevyhověl a vozidlo z daňové exekuce nevyloučil, neboť převod vlastnického práva na stěžovatele byl vůči správci daně neúčinný.

- V odvolání proti rozhodnutí správce daně stěžovatel uvedl, že vozidlo nabyt od daňového dlužníka na základě kupní smlouvy ze dne 2. 7. 2019. Byl mu předán malý technický průkaz, z něhož chápal, že společnost MONETA je zapsána jako vlastník vozidla pouze z důvodu „*jakéhosi zajištění zaplacení vozidla*“ daňovým dlužníkem. Měla tedy být zapsána jen do té doby, než bude vozidlo zaplacen, ale „*právoplatným vlastníkem bude díky uzavření kupní smlouvy stěžovatel*“. Z úvěrové smlouvy podle stěžovatele plyne, že daňový dlužník byl již v době uzavření kupní smlouvy vlastníkem vozidla a smlouva uzavřená v roce 2019 je vůči správci daně účinná. S ohledem na to, že se žádná strana během tří let nedomáhala vydání vozidla, i tak by stěžovatel dle svého názoru nabyt vlastnické právo. Zápis stěžovatele do registru vozidel již nebyl nakládáním s vozidlem ze strany daňového dlužníka.

- Stěžovatel spolu s odvoláním předložil kupní smlouvu na vozidlo uzavřenou dne 2. 7. 2019 mezi daňovým dlužníkem a stěžovatelem. Z té plyne, že s vozidlem byly předány 1x klíč, malý technický průkaz, servisní knížka a návod k obsluze.

[18] Podle NSS krajský soud vycházel z obsahu správního spisu a jeho závěry v něm mají oporu. Stěžovatel až v kasační stížnosti popisuje, že v době uzavření kupní smlouvy byl teprve krátce držitelem řidičského oprávnění, příliš se nevyznal v úředních věcech a jednal s důvěrou ve svého otce – tehdejšího jednatele daňového dlužníka. Popsané skutečnosti však pro posouzení této věci nejsou rozhodné (podrobněji viz níže). Krajský soud v napadeném rozsudku poskytl ucelený a logický právní názor, s nímž se NSS plně ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje. Stěžovatel nemohl být v dobré víře, neboť existovaly skutečnosti, jež objektivně jeho dobrou víru vyvracejí.

[19] Při zkoumání dobré víry je nutné, aby kupující využil dostupné prostředky k tomu, aby se přesvědčil, že prodávající je skutečně vlastníkem prodávané věci, např. prověřením jeho osoby nebo dokladem o předchozím nabytí prodávané věci. Je tedy povinností poctivého (dobrověrného) nabyvatele vynaložit jistou míru investigační aktivity. Ačkoliv technický průkaz neprokazuje vlastnictví vozidla a registr silničních vozidel není veřejným seznamem zakládajícím vlastnictví k vozidlu, může za určitých (přistoupivších) okolností vyvstat pochybnost o vlastnickém právu převodce. Pro (ne)existenci dobré víry jistě má význam vědomost nabyvatele, že převodce není v technickém průkazu uveden jako vlastník vozidla (ale pouze jako provozovatel, jako tomu je v nyní posuzované věci). V takovém případě se kupující nemůže spokojit toliko s prohlášením prodávajícího, že je vlastníkem vozidla, jenž je oprávněn s ním libovolně nakládat. Stěžovatel si měl počínat s běžnou péčí a opatrností jako každý jiný svéprávný člověk. Nemohl proto opírat svou údajnou dobrou víru pouze o skutečnost, že měl daňový dlužník vozidlo v držení a toto mu předal, ani o prohlášení v kupní smlouvě a ujištění daňového dlužníka, že je vlastníkem vozidla

a že zápisy v registru vozidel a technickém průkazu jsou jen administrativní záležitostí. To platí tím spíše, měla-li společnost MONETA po celou dobu trvání úvěrové smlouvy v držení velký technický průkaz. Rovněž z kupní smlouvy předložené stěžovatelem plyne, že spolu s vozidlem mu velký technický průkaz nebyl předán. Stěžovatel nenavrhl žádné důkazy, které by uvedené závěry jakkoliv zpochybnily.

[20] Ve výše uvedeném kontextu krajský soud uvedl, že „*k přesvědčení o existenci dobré víry nepřispívá ani fakt*“, že stěžovatel byl zapsán jako vlastník vozidla až dne 11. 3. 2024. Jinými slovy, krajskému soudu se zdálo nepravděpodobné, že by daňový dlužník jako prodávající poskytl součinnost s přepisem vozidla v registru až po téměř pěti letech, ačkoliv jednatelem daňového dlužníka byl otec stěžovatele. NSS se s touto úvahou ztotožňuje a souhlasí také s tím, že stěžovatel si mohl od daňového dlužníka (resp. od svého otce) vyžádat k nahlédnutí další dokumenty prokazující údajné vlastnictví vozidla, např. si pro kontrolu vyžádat dokumenty týkající se „*jakéhosi zajištění zaplacení vozidla*“, jak uváděl v odvolání. Vzhledem k výše popsaným okolnostem stěžovatel nemohl spoléhat toliko na prohlášení daňového dlužníka, že je vlastníkem vozidla. Takové jednání jednoduše nelze považovat za učiněné s běžnou péčí a opatrností, jednalo-li se o koupi vozidla za kupní cenu ve výši 490 000 Kč. Věk a zkušenosti svéprávného stěžovatele, který se dobrovolně rozhodl ke koupi vozidla, stejně jako příbuzenský vztah, za popsaných okolností nehrají žádnou roli.

[21] Již krajský soud přiléhavě vysvětlil, že stěžovatel sice s daňovým dlužníkem uzavřel platnou kupní smlouvu, avšak vzhledem k nedostatku dobré víry nenastaly věcněprávní účinky převodu a stěžovatel nenabyl ke dni jejího uzavření a převzetí vozidla vlastnické právo [viz § 1109 písm. c) občanského zákoníku]. Z téhož důvodu stěžovatel nemohl vlastnické právo ani vydržet (viz § 992 občanského zákoníku). NSS shrnuje, že kasační námitky týkající se posouzení dobré víry a vlastnického práva stěžovatele nejsou důvodné.

[22] NSS dále nesouhlasí s názorem stěžovatele, že daňové orgány ani krajský soud nevedly dokazování ohledně nepředání velkého technického průkazu. Jak již bylo uvedeno výše, tato skutečnost vyplývá jednak z čl. 4.2 úvěrové smlouvy, jednak z kupní smlouvy, kterou předložil sám stěžovatel. Krajský soud nebyl povinen vést dokazování ohledně zajišťování oprav a kontrol STK. Žádnou takovou námitku totiž stěžovatel v žalobě neuplatnil a ani k tomu nenavrhl žádné důkazy. Odůvodnění krajského soudu se o tyto stěžovatelem uváděné skutečnosti neopírá.

[23] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že vyjádření společnosti MONETA neprokazují splacení závazků daňového dlužníka z úvěrové smlouvy. NSS souhlasí s krajským soudem, že daňové orgány mohou jako důkazní prostředky použít cokoli, co povede ke zjištění skutkového stavu věci, za což lze jistě vyjádření společnosti MONETA považovat (viz § 93 odst. 1 daňového řádu). Tyto důkazy nelze považovat za nedostatečné a nevěrohodné pouze proto, že nepodporují názor stěžovatele (který je v řízení před daňovými orgány či správními soudy relevantním způsobem nezpochybnil). NSS souhlasí s názorem krajského soudu, že daňové orgány dostatečně zjistily skutkový stav a odůvodnily, proč neprovedly další důkazy navrhané stěžovatelem (v podrobnostech NSS odkazuje na bod 50 napadeného rozsudku).

[24] NSS uzavírá, že kasační námitky týkající se dokazování nejsou důvodné.

pokračování

[25] Stěžovatel dále namítl, že nebyla naplněna hypotéza § 180 odst. 6 daňového řádu. Ani v tomto ohledu NSS s názorem stěžovatele nesouhlasí. Jak uvedl již krajský soud, splacením závazku dne 14. 2. 2024 zanikl zajišťovací převod práva a daňový dlužník znovunabyl vlastnické právo k vozidlu. Od tohoto okamžiku byl daňový dlužník z pohledu soukromého práva oprávněn vozidlo platně a účinně převést. Tomu ovšem bránila probíhající daňová exekuce (viz § 180 odst. 1, 6 daňového řádu), a proto ani nemohla být zhojena neúčinnost dřívějšího převodu vlastnického práva. Bránila tomu totiž výzva k prohlášení majetku doručená daňovému dlužníku dne 22. 11. 2021 (v podrobnostech viz bod 54 napadeného rozsudku).

[26] NSS se ztotožňuje se shrnutím krajského soudu, podle kterého daňový dlužník nebyl v době uzavření kupní smlouvy vlastníkem vozidla, jenž by s ním mohl volně nakládat. Stěžovatel nebyl v době uzavření kupní smlouvy v dobré víře v oprávnění daňového dlužníka převést platně a účinně vlastnické právo k vozidlu. Vlastnické právo nemohlo být účinně převedeno (resp. nemohly být zhojeny předchozí nedostatky) ani po 14. 2. 2024, neboť tomu bránilo tzv. zákonné generální inhibitorium správce daně. Daňové orgány nepochybily, jestliže vozidlo sepsaly do soupisu majetku daňového dlužníka a nevyloučily jej na základě návrhu stěžovatele. Krajský soud posoudil tuto otázku správně a kasační námitka není důvodná.

4. Závěr a náklady řízení

[27] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[28] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 6. listopadu 2025

Ondřej Mrákota
předseda senátu